

B3

A3

A3

B4

B4

A4

A4

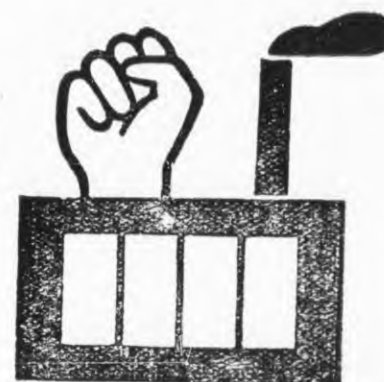
B5

B5

A5

A5

DE ARBEIDERSRAAD

RADEN-KOMMUNISTIESE BESCHOUWINGEN

No. 10. October-November 1935.

Prys: 5 ct.

Imperialistiese Oorlogsdreiging.

Tegen oorlog en godsvrede: proletariëse
Radendictatuur!

De caesaristiese magtswaam en imperialistiese expansie-
sucht van den bloedigen duce hebben tot een reusachtige verscherping van
de imperialistiese tegenstellingen geleid en dreigen een tijdperk van
nieuwe oorlogen in te luiden. De reofoverval van het Italiaanse fascisme
in Abessinïë kan die eerste van een reeks reeofoerlogen worden, die, als het
proletariëat niet in staat is om t e g e n die imperialistiese oorlogs-
politiek een eigen algemene en zelfstandige proletariëse klassopolitiek
te stellen, in korte tijd zullen leiden tot een nieuwe wereldslachting.
Wij keieren niet tot die fatalisten die een nieuwe wereldoorlog als on-
vermijdelijk sien, of zelfs als een "noodzakelike voorwaarde" voor de ont-
kleding ener proletariëse revolusie beskouwen. Vast staat eekter dat een
kies-ergie van ongehoorde afmetingen, die mensheid dreigt te vernietigen,
indien het proletariëat niet oer zelfstandig politiek optreeke, zal een
invloed en druk uitoefent, dat iedere imperialistiese oorlog hier-
oer ongewild genant word. Welkes is van een dergelike zelfstandige re-
volusieaire proletariëse klasse-politiek nog niets te bespeuren. Integen-
deel: het de dag greed het gevaar dat de arbeidersklasse zich, evenals
in de periode van de grote wereldoorlog - hoelang sal men nog van de
grote wereldoorlog in de vorentyd kunnen spreken? - door allerlei
"leunen" en frasen laat verdelen en machteloos maken.

De Italiaanse reofoverval en Abessinïë en die kwessies
en vraagstukke hieruit ontstaan leggen als het ware de zenuw bloot van
de moderne imperialistiese ontwikkeling. Bij tenen aan heekeer het moder-
ne imperialistiese histories van ander karakter is dat van voor de re-
volusie 1914-'18. Naas het voeroorlogse imperialistiese geberren uit de
kragt en de ekspansiekrang van een kapitalistiese produksie-apparaat dat
gehooren was sikhelf - a l s produksie-apparaat - naar nog niet kapi-
talistiese geimpliteerde gebieden te exporteren; het tegenwoordige is ge-
hooren uit de swakte van het ondergange kapitalisme en de beperkte afwet-
en ekspansie-mogelikheden die het moderne, tot het uiterste geintensie-
veerde, produksie-apparaat in sijn werking belemmeren.

Daaron groepeeren sich on dese reofoverval vele grote
en beslissende vraagstukke van imperialistiese politiek. Groepeeren sich
al die fatale konsekwensies van een kapitalisme, dat, in hopelose tegen-
stelingen verward geraakt, sich nog slechts deur bloedige barbaarsheid
trout te handhaven. Bloedige barbaarsheid waardeer het sijn val slechts
bespeeligt ook de mens oek bedreigt. Alle ingewikkelde vraagstukke van
het tegenwoordige kapitalisme, alle, tot uiterste scharpte gegreide, impe-
rialistiese tegenstellingen treden thans in het daglicht. Het de dag word
het duideliker dat Mussolini's reofoverval een van die beslissende fasen
opent in de ontwikkeling van het moderne imperialisme. Dat hij de swelt-
kreep is waarin die eule imperialistiese bondgenootskappe tot nieuwe
magtsgroepeerings en kwessies omgevalten worden.

De tegenstelling Engeland-Italië belicht fel en direk
de posisie van het moderne kapitalisme. Het de verovering van Abessinïë
sou Italië de geweldige waarmiddelen tegen het Britse imperium in han-
den kriegen, sou het sulk een reusachtige druk op de vitale delen van het

B3

britse rijk kunnen uitoefenen, dat het reeds hierom alleen Engeland als zijn voornaamste imperialistische tegenstander tegenover zich moet zien. Wij wijzen er slechts op: a) dat door de inbezitting van Abessinië de economische positie van het onder engels protectoraat staande Egypte ernstig wordt bedreigt; b) dat het abessijnse Tana-meer de voeder is van de voor de negelse katoen-productie in de Saedan-onontbeerlijke blauwe Nijl; c) dat een overwegende machtspositie van Italië in dit deel van Afrika, en dit is waarschijnlijk van nog groter belang dan het onder a) en b) vermelde, een onmiddellijke druk zou uitoefenen op de britse koloniën en op de onder brits protectoraat staande delen van Klein-Azië. Dit laatste zou de beheersing van het Suez-kanaal en ander militair-economische sleutelposities van het britse rijk in gevaar brengen. Zou daardoor de britse positie in India (br. indië) bedreigen en zo het weliswaar machtige, maar door zijn uitgebreidheid buitengewoon kwetsbare lichaam van het britse rijk bedreigen.

Doch een nog veel reusachtiger gevaar, zowel voor Groot-Brittannië als voor elke andere imperialistische groep, is de ideologische invloed die van deze italiaanse rooftocht uitgaat op de massa's der z.g. "koloniale" en "half-koloniale" volkeren, zowel in Afrika als in Azië. Men moet niet vergeten dat de problemen voor de imperialistische revolvers, o.a. v. de "gekleurde volkeren", tans andere zijn dan in vroegere periodes van imperialistische politiek. Een verandering die samengaat met de revolutionaire wijzigingen in de kapitalistische economische structuur, waarvan de tegenwoordige wereldcrisis een der gevolgen is. Onder invloed van de kapitalistische expansie, die, zoals we in de aanhef reeds aantoonde, kenmerkend was voor het imperialistische tijdperk v o o r de wereldoorlog 1914-18, heeft het kapitalisme zich ook in asiatische en afrikaanse landen ontwikkeld, waardoor de drang naar nationale zelfstandigheid in die gebieden sterk gestegen is. Voorbeelden: o.a. brits Indië, Zuid-Afrika, etc. Het is begrijpelijk dat Mussolini's rooftocht de nationale opstandige gevoelens der "gekleurden" tegen elk imperialisme sterk moet prikkelen. Een stemming die tot onberekenbare gevolgen kan leiden voor het britse Rijk, ja, voor elk imperialisme. In dit verband wijzen wij op de uitlatingen van de Zuid-afrikaansen politicus generaal Smuts, die reeds ernstig waarschuwde ervoor dat Mussolini's rooftocht het begin zou kunnen worden van een immense opstand der "gekleurde" massa's. Verder is het opmerkelijk dat het verzet van Abessijnen een storm van sympathie, tot zelfs bij de zwarte massa's van het New Yorkse Harlem ontlokt heeft. Maar vooral in Azië, in brits Indië, is de anti-pathie tegen de blanke overheersers sterk gegroeid. Wij wijzen op uitlatingen van Gandhi, Rabindranath Tagore e.a. die van hun vijandigheid, niet alleen tegen het italiaanse, maar tegen elk overheersend imperialisme in bescheiden doch zeer beslissende bewoordingen blijk gaven. Een bescheidenheid die overigens sterk afsteekt bij de brallende frasen van den "beschavingbrengenden" duce. Hoe belangrijk deze opleving der onderdruchte volkeren ook moge zijn, hoezeer ieder, die zich met wereld-politieke vraagstukken bezig houdt ook gedwongen moge zijn met deze opleving rekening te houden, toch moeten we waarschuwen tegen elke schijn-revolutionaire politiek, die het zwartepunt van de strijd tegen het imperialisme wil verleggen van de Europese en Amerikaanse proletariërs-massa's naar de massa's der gekleurde volkeren. De mentaliteit der "koloniale" volken moge een verzwakking van het imperialisme betekenen, de eigenlijke doorslaggevend centra van strijd er tegen blijven de proletarische massa's van Europa en Amerika.

Geen wonder dus dat het britse imperialisme, meer of minder volledig gesteund door de andere status quo machten zich tegen Mussolini's politiek verzet, met hand en tand. Geen wonder dat het alles doet om een volledig slagen van de plannen van den oorlogstoker, die zich reeds de opvolger der caesaren waant, en die, zoals zijn voorganger, de waanzinnige Nero, Rome in brand stak, tans bezig is de brandfakkel te werpen in het van springstoffen geladene Europa, te beletten.

Dit verzet van de Britten uit zich in de demonstratieve aanwezigheid van de machtige engelse vloot in de Middellandse zee. Uit zich in de pogingen om de Volkenbondsstaten tot een verbond tegen Italië om te smelten. Uit zich in de eis aan Frankrijk, dat onder Laval een zeer

dubbelzinnige politiek voert, naast Engeland te gaan staan. Een eis, waaraan het franse imperialisme slechts schoorvoetend en steeds saboterend voorwendt tegemoet te komen. Weliswaar is ook het franse imperialisme zeer kwetsbaar, doch, niet zo als Engeland in de eerste plaats in buiten-Europese gebieden, doch direct in Europa zelf. Daarom willen machtige groepen van het franse kapitaal Italië - ook het fascistische Italië - als bondgenoot behouden. Zij hebben dit nodig tegenover een eventuele bedreiging van duitse kant. Hier komt de dubbelzinnige positie van het franse kapitaal wel buitengewoon scherp tot uiting. Immers door een politiek die in zekere zin lijdelijk verzet betekent tegen het engelse streven, versterken zij het italiaanse fascisme in zijn expansie-politiek. Het is echter duidelijk dat een eventuele grote overwinning van het italiaanse fascisme de agressieve bedoelingen van het Hitlerisme buitengewoon zal opvoeren. Dit is dus het dubbelzinnige in de franse politiek dat de franse diplomatie om een bondgenoot tegen Hitler te hebben, aan de andere kant het duitse rassen in de hand werkt. Tal van uitingen van duitse politiek, Hitler voerend, tonen aan hoe groot het gevaar van een versterking van het nazi-rassen is. Wij wijzen op Memel, op het optreden der nazi's in Tschecho-Slowakije (Sudeten-Deutschland), op de redevoeringen van Fricke en Schverin - Krosigk, de versterking van het duitse leger. In dit verband is merkwaardig dat Hitler, de eerste nazi-putsch van München 1923 herdenkend, in de beruchte Münchener Bierkelder, zijn spijt erover uitdrukte dat Ludendorff niet in de rijen der bruine horden staat. Wie zich de vijandschap tussen Hitler en Ludendorff uit de jaren vóór de rassistische contra-revolutie herinnert, wie bedenkt dat Hitler o.a. verklaarde Ludendorff zou een der eersten zijn die tegen de muur gesteld zou worden, zal de militair-politieke betekenis van deze uiting niet misverstaan. Zij is een duidelijk teken van de duitse oorlogsvoorbereiding. Het hoofd der rassenisten doet een beroep op den ouden opperbevelhebber uit de wereld-oorlog. Naarmate de ontwikkeling van het italiaans-abessijnse konflikt vormen aanneemt die het nazi-rassen in de gelegenheid zal stellen zich te roeren en voor uitbreiding van eigen nachtsfeer op te treden, groeit het oorlogsgevaar, groeit het gevaar van een versterkt fascisme. Groeit het gevaar van een duitse expansie, die uit de aard allereerst tegen Rusland en eventueel tegen Frankrijk gericht zal zijn.

Daaron zit de franse bourgeoisie tans tussen twee vuren. Want ook Englands steun kan zij niet ontberen. Hoezeer de britse diplomatie dit begrijpt blijkt uit de scherpe woorden, ja bedreigingen, waarmee zij tans tegen de oude bondgenoot optreedt, om hem in het britse gareel te houden.

Formeel klemt Engeland zich tans vast aan de Volkenbond en aan de Volkenbonds-pacten, die het zelf telkens weer de das om gedaan heeft. Stond de nobele britse diplomatie, niet in achterbakse onderonsjes met vertegenwoordigers van Hitler himself, Duitsland toe zijn militaire machtsapparaat reusachtig uit te breiden? Daardoor practies de grondslag van de Volkenbond verlutend? Bedreaf het deze politiek niet buiten zijn "bondgenoot" Frankrijk om? Daarom neemt wel niemand de engelse verontwaardiging over de schending van het pact door Mussolini ernstig. Evenmin als iemand de bloedige frasen van Mussolini omtrent abessijnse barbaarsheid en slavernij, of omtrent het bloedige Abessinië dat het "vredelievende" fascistische lam aangevallen heeft, ernstig neemt. Frasen zijn nu eenmaal het roekgerdijn waarachter de imperialisten hun ware bedoelingen en hun bewegingen verbergen.

Dit erkennende behoeft men nog niet tot de, van zekere linkse zijde opgeschreefde verheerlijking van Abessinië te vervallen. Zulk een verheerlijking is volkomen in strijd met de feiten. Abessinië is een feodaal imperialistische heersersstaat, van primitief karakter. Dit leidt geen twijfel.

Om al deze redenen mag de ernst van de britse aanvallen die het zwarte opperhoofd zijn bloedig handwerk heten te belemmeren niet absoluut genomen worden. In wezen volgt de britse diplomatie haar oude traditie: het compromis. Zij zal het compromis na blijven streven zolang

gewapend ingrijpen te vermijden is. De achterbakse onderhandelingen die tans in het noodlottig duister de geheime diplomatie gevoerd worden, en waarbij Laval, de vertegenwoordiger der "democratische" Franse republiek en de vriend van den fascistieschen stotekrand, de rol van herillelaar vervult. Wij wijzen op het, uit Rome gedateerde persbericht, van 7. Nov. j.l.: "De berichten uit Rome aan de Engelse bladen maken alle melding van een ontspanning in de Engels-Italiaanse betrekkingen als gevolg van het onderhoud dat Mussolini Dinsdag met den Britten ambassadeur Sir Eric Drummond had. De Reuter-correspondent te Rome gaat in zijn optimisme nog verder en schrijft, dat men in Italiaanse politieke kringen et tans voorstander van zou zijn, bij een regeling van het Abessijnse conflict ook de mening van den negus in te winnen. Dit zou in feite een toevalering tot het Britse standpunt betekenen." Typend voor de rol van Laval is de door de Dife de Paris gepubliceerde verklaring dat juist Laval's "regering de eerste was die beschermende maatregelen voor de Franse uitvoer-industrie heeft genomen, t. a. v. de sanctie-maatregelen kon" de Franse export industrie, "den vertrouwen schenken, omdat hij er naar zou streven het conflict op te lossen nog voor de sanctie-maatregelen in werking zouden treden." Laval poogt zowel het "democratische Engeland als het fascistiese Italië tot vriend te houden. Merkwaardig, hoewel nog niet in zijn mogelijke consequenties te overzien, is in dit verband het feit dat de "vriendschap" met Rusland langzaam begint te tanen, mede onder druk van het vuurvuur-fascisme. Een nieuw bewijs overigens op hoe onzekere basis de tegenwoordige Russiese buitenlandse politiek is opgebouwd. Een buitelandse politiek, steunend op de imperialistische tegenstellingen en op imperialistische bondgenootschappen, die juist in deze tijd buitengewoon fluctuerend zijn. Een buitenlandse politiek die het proletariaat als actieve politieke factor uitsluit en het tot verlengstuk van verraderlijke en onbetrouwbare burgerlijke groepen verlaagt. Een buitenlandse politiek die uit de aard van de Russiese positie en van de Russiese orbeuw geen rekening houdt met dit grote politieke feit, dat de beste waarborg voor een ontwikkeling van Stalinisme tot proletarisch kommunisme is een geactiveerd Europees proletariaat dat een eigen zelfstandige Klasse-politiek voert. Desnoetemin heeft de kommintern zich aan deze buitenlandse politiek volkomen onderworpen.

Rusland acht zich, mede onder de druk van Japan, verplicht de pro-Engelse volkenbondpolitiek en demagogie, actief te steunen. Ondanks het feit dat juist de historie van de tegenstelling Rusland-Japan, sinds de door Rusland verloren oorlog van 1905, die het Japanse nationalisme en kapitalisme de reusachtig bevordert heeft, blijft Rusland een politiek steunen die op zijn minst tot grote moeilijkheden moet leiden.

Ook Japan demonstreert in het Italiaans-Abessijnse conflict zijn liefde voor Abessinisch. Dit heeft twee redenen. Japan houdt er ten bate van zijn imperialistische politiek al evenzeer een "fascistiese" ideologie op na als Hitler-Duitsland. Het heeft de Monroe-stelling voor Azië opgesteld. Het heeft de pretentie op te willen treden als leider van de "gekleurde volkeren" tegen de blanken. Men denke b. v. aan het dreigement van Japan tegen de Nederlandse overheersing in Indonesia. Een dreigement dat zekere hoeder, onder invloed van de Italiaanse rooftocht, de imperialistische status quo aantast is. De Nederlandse bourgeoisie wordt hierdoor gedwongen op Engeland te gaan steunen. Zij wordt gedwongen de Brits-imperialistische "volkenbondpolitiek" te verdedigen. Verder heeft Japan grote economische belangen in Abessinisch. Als leverancier van oorlogstuig wenst het zich in zijn handel niet te laten belemmeren. Van 1920 tot 1935 heeft het in Abessinisch niet minder dan 300.000. HA. katoen-plantagen ontgonnen. Terwijl het tevens een zeer belangrijke leverancier van katoenen stoffen aan Abessinisch is. Geen wonder dat het Japanse imperialisme, dat China op bloedige en verraderlijke manier tracht te overweldigen, blicht van liefde voor Abessinisch en vol verontwaardiging is over de Italiaanse roofoverval.

Onder invloed van de ontwikkeling der Europese verhoudingen ontwikkelt zich Engeland van een relatieve vredesmacht op de grens slag van de imperialistische status quo, tot een positieve imperialistische

oorlogsmacht. Een ontwikkeling die voor de toekomst van Europa van overveldigende betekenis en gevaar zal blijken te zijn. Een ontwikkelin waarvoor de Volkenbond volkomen een figuur van het Britse imperialisme geworden is. Een instrument waardoor Engeland het vredesmasker kan blijven dragen, en tuch zijn imperialistische politiek voeren die tenslotte tot een nieuwe oorlog zal leiden. Zodra dit instrument niet meer dienstig is zal Engeland de Volkenbond vervangen door een politiek van bondgenootschappen.

Daaron is het een levensbelang van het proletariaat goed de situatie en de leuzen van de verschillende kapitalisgroepen te doorgronden. Weliswaar zijn uitdruard de van kolonien niet of slechts voordiene grootmachten, agressieve oorlogsdrijvers, doch de status quo machten zijn dit, onder invloed van de uiterst toespitste tegenstellingen en in hun zuicht naar behoud van de eenmaal ingenomen machtsposities, niet minder. De Volkenbond en de sanctiepolitiek zijn dus niets anders dan de oorlogspolitiek en oorlogsvoorbereiding van een groep van kleinere en grotere machten, die zich om het Engelse kapitaal scharen. Wie achter frasen vast te lijken zal begrijpen welke betekenis gehecht moet worden aan de uitlating van Baldwin: "Het oorlogsgevaar komt van de dictatuur-staten." Anderzijds steunt de Britse bourgeoisie "de dictatuur-staten" en bepaalt conflicten in te dammen. Anderzijds houdt zij de frase van de oorlogspolitiek, de massa's van Engeland en van West-Europa voor een "democratische" oorlog te winnen. Te winnen voor onderwerping aan de bloedige belangen van het Britse kapitaal, en zijn bondgenoten, de status quo-machten.

Deveel reden de arbeidersklasse heeft om zich niet te onderwerpen aan de bloedige en huichelachtige frasen van het fascisme, zoveel reden heeft het ook zich vrij te maken van de frasen vande bloedige imperialistische "democratie". Hoeveel invloed deze "vredesfrasen" op de Engelse massa's uitoefenen, blijkt uit de plotselinge verkiezingen, die de sluwe conservatieve partij-chefs op touw zetten om een dreigende overwinning van Labour te voorkomen.

Engelands grenzen liggen niet slechts aan de Rijn, zij liggen overal in de wereld. Daarom juist is het Britse imperialisme de bang voor de catastrofe van het, onder zijn leiding tot stand gekomen, politieke wereldbestel. Daarom is het in zijn kwetsbaarheid tans een zo onbegrijpelijk gevaar voor de wereldvrede, voor het proletariaat, voor het kommunisme.

De houding van de officiële arbeidersbeweging, zowel van de tweede internationale als van de kommintern, levert het bewijs hoezeer het de bourgeoisie gelukt is het proletariaat weer van eigen Klasse deel af te brengen en zich te onderwerpen aan het imperialisme, dat de mensheid in een oce van bloed dreigt te verstikken. Voor de proletariese massa's is het een direct levensbelang om de kwallige, slijmerige frasen van het imperialisme en de ernee verbonden officiële arbeidersbeweging met de stalen besem der proletariese kritiek weg te bezemen. Om door de frasen heen te sien wat is, n. l. "democratie", "volksfront", "planpolitiek" en wat dies meer zij, allen het proletariaat tot een willoos werktuig van het imperialisme maken.

Wij wijzen op de steun en medewerking aan Volkenbond en sanctiepolitiek van de kant van tweede en derde Internationale, die niets anders betekent dan medewerking aan de directe oorlogspolitiek van het Britse imperialisme. Een onderwerping die, in een tijdsgewricht dat de wereldsituatie en de positie van het proletariaat schreeuwen om een zelfstandige, anti-imperialistische, een zelfstandige proletariese wereldpolitiek, niets anders betekent dan het vreeslijkste verraad en het lafste kruipen voor kapitalistische motieven en belangen. Een politiek die zich in de naaste toekomst op ontzettende wijze zal wreken, en die, in wereldmarktstaf kan leiden tot de vernietiging en slaafse onderwerping aan de imperialistische tyrannie naar Duits voorbeeld.

Sowel S. A. I. als kommintern naderen elkaar in deze afschuvelijke demagogie meer en meer. Men late zich door het afwijzende gebaar van de soc. dem. partijchefs t. a. v. de c. p. se eenheids- en volksfront-

Nij niet in de luren leggen. Ondanks alles naderen deze groepen elkaar en zullen zij tenslotte ineen smelten. Zij naderen elkaar in de bedriegelijke democratische frase. Zij naderen elkaar in het nationalisme, d.w.z. in de inschakeling bij de nationale bourgeoisie. Zij naderen elkaar in de Volkenbondspolitiek. Zij naderen elkaar in de ellendige bereidheid om met en voor het imperialisme het proletariaat de oorlog in te jagen. Geen miljoen stinkende frasen en geen boekdelen vol slijmerige pseudo-wetenschappelijke plannen-makerij kunnen de waarheid ongedaan maken, dat zij met elkaar, het proletariaat machteloos, zonder eigen klasse-organisatie zonder eigen klasse-politiek overleveren aan de bloedige toekomstplannen van het imperialisme. Hun traditie getrouw zorgen de soc. dem. partijchefs ervoor, gesteund door de "handige" diplomatie van de paladijnen van den "geniaalsten leider van het wereldproletariaat Jozef Stalin", dat de arbeiders alles slikken. Zij bouwen parade-paarden op om de massa's die hen volgen in de waan te brengen dat zij straks voor de "democratische" verkiezingen, verkiezingen, uitgestuurd zullen worden. In de parlementen stemmen zij voor de britse sanctie-politiek. Op duizenderlij wijze ondersteunen zij de imperialistische demagogie en ontnemen het proletariaat de kracht zelfstandig op te treden met een eigen klasse-politiek. Ontnemen het daardoor de mogelijkheid de bloedige grijs van het imperialisme uit het waanzinnige gelaat der ondergaande kapitalistische wereld weg te vagen en het eigen karakteristieke proletarische, dus menselijke aanzien aan de wereld te geven. Daardoor, door deze verachtelijke en tot mislukking aan te voeren politiek, ondersteunen zij tevens de afzichtelijkste uiting van kapitalistische degeneratie, het fascisme, dat zij zo graag te willen bestrijden. Laten de soc. dem. proletariers bedenken; een nieuw wereldpolitiek eches kan het proletariaat, als politieke beweging gezien, niet meer doorstaan.

Zij het anders geschakeerd, treedt de Komintern met dezelfde gore frasen op. De Komintern die tans wel overduidelijk laat zien hoe noodlottig het is de Europese arbeidersmassa's te ketenen aan de belangen van de Russische economische opbouw en van de Russische politiek. Wij verwijzen naar het zevende wereldcongres van de Komintern, waarin de "zelfkritiek" uitmondde in de leugenachtige, gevaarlijke en reactionaire verklaring dat de nederlaag van de K.P.D. te wijten zou zijn aan de "ultra-linkse" politiek der partij. Wij zullen later gelegenheid hebben om op deze "ultra-linkse" politiek van de partij, die zich van Paul Levy via Brandler, ontwikkelde tot de partij die tans bij monde van de man die bleef door alle stromingen heen, Pieck het Duitse proletariaat in het gezicht spuut, door zijn nederlaag, die de nederlaag is van het stinkende traditionele Duitse reformisme te verklaren tot de nederlaag van de "ultra-linkse" politiek. Deze frase geeft de richting aan waarin zich de Kominternpartijen gaan ontwikkelen. Zij moet dienen als verontschuldiging voor de ultra-rechtse aanpassing aan het imperialisme, in een tijdperk voor de wereld-ontwikkeling, voor de toekomst van het proletariaat, dat voor de wereld-ontwikkeling, van de godsvrede met het kapitaal. Een democratische frasen, van nationalisme, van godsvrede met het kapitaal. Een noodlotspolitiek die kan leiden tot de volkomen ondergang van iedere zelfstandige arbeidersbeweging. Een politiek die het proletariaat degradeert van een klasse die een nieuw beginsel in de wereldontwikkeling verteenwoordigt, van een klasse die de leiding der wereld in handen moet nemen, tot een machteloos marionet, een ordinaire, met stro ingevuld met bloed gevulde pop in handen van kapitaalsmagnaten, imperialistische diplomaten, militaristen en reformistische partijchefs. Zover gaat dit verachtelijke spel met de werkelijke levensbelangen van het proletariaat, dat "De Tribune" die meer en meer neubruilt in het hoer van nationalisme, schreeuwers, in imitatie van Moscou in het nummer van Woensdag 2 Oct. 1.1. tot de volgende conclusie komt; die voor de historie dienen vastgenageld te worden: "De eerste wereldoorlog was een imperialistische oorlog. De communisten stredden tegen de oorlog en voor haar enzetting in de burgeroorlog" en verder: "naar Lenin stelde 'geniaal' '(natuurlijk "geniaal")' toen reeds vast, - o.a. in zijn bespreking van Rosa Luxemburgs Junius-brochure - dat ook in Europa in de toekomst nationale oorlogen niet

uitgesloten bleven en niet iedere oorlog in Europa een imperialistische behoefte te zijn. Het zevende wereldcongres stelde deze mogelijkheid tans concreet. Waarom? Omdat de overwinning van het Duitse fascisme, dat de voornaamste oorlogsdrijvende kracht is, de nationale onafhankelijkheid van een aantal kleine staten in gevaar brengt. Wij denken hierbij aan landen als Tschecho-Slowakije, de Baltische landen, Oostenrijk. Maar ook aan Nederland! Het nazi-fascisme met zijn filiaal, het Mussert-fascisme in Nederland bedreigt de onafhankelijkheid der Nederlandse volksmassa's. Het zevende wereldcongres stelde de mogelijkheid dat in zulk een geval de oorlog van de nationale bourgeoisie ter afweer van een zodanige overval, het karakter van een nationale bevrijdingsoorlog kan aannemen." Zoals gezegd, wij publiceren dit citaat uit de Tribune om het vast te nagelen. Duidelijk blijkt er uit het nadeel van de door de bolsjewiki reeds tijdens de wereldoorlog (Zimmerwald) opgestelde these van het nationale zelfbeschikkingrecht. Was dit nationalistische dogma indertijd speciaal toegesneden op Russische verhoudingen, tans is het, in het belang van de Russische staat geworden tot het leidende wereldpolitieke dogma van Rusland en van de Komintern. In zijn strekking is het reactionair omdat Europa op de grondslag van dit beginsel de nationale verbrekking zou handhaven. Nationale verbrekking die lijnrecht staat tegenover proletarische oplossingen en doelstellingen. Als praktische politiek is het reactionair omdat het 't middel is waarmee het proletariaat aan de bourgeoisie geketend wordt. Omdat het de grondslag is van de godsvrede met de bourgeoisie, omdat het proletariaat erdoor versplinterd wordt in het belang van de reactionairste kapitalistische doelstelling die er tans is: het nationalisme. Wij weten dat dit citaat niet het ergste voorbeeld van nationalistische politiek der Nederlandse c.p. is. In de als massageschrift bedoelde "populaire" brochure "Volk en Vaderland in nazi-hand", met zijn frasen van "verdediging van huis en hof" is dit alles nog veel openliker uitgesproken. Wij citeren dit stuk echter omdat het een nadrukkelijke principiële verklaring bevat getrokken uit de conclusies van het zevende wereldcongres. Hoe vals de gehele voorlichting van de Komintern-groepen tans is nog te blijken uit het nr. van 18 Augustus van "Rusland van Heden". In dit nr. wordt door Graham, lid van het internationaal bureau der V.V.S.U., het systeem van de "Volkenbond" aangeduid als het "systeem van de collectieve vrede." Wij toonden reeds aan dat deze opvatting onder invloed van de verscherping der imperialistische tegenstellingen achterhaald is en niet meer door de feiten gedekt wordt. De status quo-machten mogen dan al een tijd lang in zekere zin niet het de oorlogsdrijvers behoord hebben, tans is het beeld volkomen anders. Dit schromelijke bedrog behoort wel tot het ergste wat het proletariaat de laatste jaren is aangedaan. Wij waarschuwen de arbeiders van de c.p. Ook in Duitsland heeft de K.P.D. jarenlang met Hitler in nationalisme getracht te concurreren. Deze nationalistische konkurentie kwam tot stand onder de druk van de reactionaire keers in Duitsland. Een proletarische partij heeft niet met de reactie in nationalisme te concurreren, doch heeft juist in deze tijd van nationalistische reactie en dreigend oorlogsgevaar de taak het internationalistische karakter der proletarische beweging zo sterk mogelijk op de voorgrond te stellen.

Duidelijk is dat deze tactiek ingegeven wordt door de belangen van de Russische opbouw en van wat de Russische regeringspartij voor die opbouw internationaal nuttig en nodig oordeelt. Hoeveel wisselvalligheden hier dreigen blijkt uit het feit dat tans reeds de Russische vriendschap met Frankrijk losser begint te staan. Vooral sinds de nieuwe keers in Polen het de Franse diplomatie mogelijk schijnt te maken dit land als steunpunt in Oost-Europa tegen Hitler te winnen.

Het verloop van de strijd in Abyssinië en vooral de diplomatieke onderhandelingen om dit konflikt, waaromtrent wij reeds het bericht ontrent onderhandelingen tussen Drummond en Mussolini brachten, tonen intussen aan hoe wankel de hele volken-bondspolitiek van de officiële arbeidersbeweging reeds geworden is. Meer en meer blijft dat Engeland (en vooral Frankrijk) geen absolute nederlaag van Mussolini willen naar een kompromis. Een kompromis waardoor Mussolini's invloed in Italië

niet absoluut geschikt wordt. Immers een nederlaag van het Italiaanse fascisme zou onberekenbare revolutionaire gevolgen in Europa kunnen hebben. Even willekeurig als door Italië wordt door de Britse diplomatie met Absessini's territoriale vraagstukken omgesprongen. Absessini is in dit geval immers vooral een figuur van het Britse imperialisme. De nagis is slechts een pion in de handen van dien bloedigen schakelroester, de Britse diplomatie. Daarom heeft het proletariaat dan ook geen enkele reden zich met Absessini te vereenselvigen. Hoe zeer het ook juist moge zijn en tegevoelicht moet worden dat de R.S.A.P. als enige arbeidersgroep tegen de sancties stemde en daarmee het imperialistische front doorbrak, toch is de andere politieke leuze die partij: weder Absessini, tegen Italië in zijn eerste helft nog dubbelzinnig. Hij houdt niet gepoeg rekening met het feit dat Absessini geen zelfstandige doch een Engelse politiek volgt.

Men dient niet te vergeten dat de Britse diplomatie werkelijke toepassing van de sancties voer verdraagt om o.a. de zwaartenden in de gelegenheid te stellen bepaalde, zij het beperkte macht in Absessini te veroveren opdat op die grondslag het kompromis mogelijk worde zonder de vitale belangen van het Britse rijk worden geschaad, en toch Mussolini in Italië niet voor de absolute debacle staat. Het is toch vooral de binnenlandse toestand van Italië, de economische mislukking van het fascistiese avontuur die den Duce tot zijn Absessinise veldtocht dwong. Alle berichten wijzen erop dat die toestand niet de dag erger wordt. Vooral gedurende de veldtocht is het levenspeil van de Italiaanse volkmassa's geweldig achteruitgegaan. Is de financiële positie van de regering steeds slechter geworden. Volgens berichten van Pietro Nenni - en van anderen - groeit ook het verzet van de Italiaanse massa's. Wat wonder dat de Engelse diplomatie het kompromis wil en Mussolini's prestige niet geheel en al te vernietigen. Ook deze politiek ten gunste van het Italiaanse fascisme wordt door Rusland practies ondersteund. Wij wijzen op de vele uitlatingen van Litwinov in deze richting. Wij wijzen ook in het reeds geciteerde artikel in R.v.H. waarin ook nog de oermeking voorkomt: "De gezamenlijke bereidingen ten behoeve van de vrede hebben ten doel, vreedzame overeenkomsten aan te gaan, ten einde de wensen en de behoeften der diverse landen te vervullen in plaats van van de wapenen gebruik te maken." Evenals Engeland wil dus ook de Russiese diplomatie Mussolini tevreden stellen.

De periode van lijdelijke pacifistische politiek is opgevolgd door die van het agressieve imperialisme. Dat Engeland deze zwending kon maken, dat een nieuwe era van imperialistische politiek is mogelijk geworden, is een uiting van de vreeslike zwakte van de Europese arbeidersklasse, in dit historische moment. Hier komt ook het grote gevaar van het fascisme, van de samenwerking tussen imperialistische "democratie" en fascisme tot uiting. Om het proletariaat volledig te onderwerpen en het af te houden van een eigen klasse-politiek die de wereld-ontwikkeling in een andere richting zou staven. Het een variant op een woord van de grote Franse spotter Voltaire zou hier de Britse diplomatie kunnen zeggen: "Als het fascisme er niet was moest het worden uitgevonden." Een werkelijke proletariese wereldpolitiek is nédiger dan ooit. Zij kan niet worden opgebouwd op oude frasen en formules, doch moet in overeenstemming zijn met de tegenwoordige realiteit. Gebroken dient daarom met de wam van Volkenbond en van wereldvrede op de grondslag van het wankelende imperialistische "evenwicht". Slechts op de grondslag van een revolutionaire proletariese en internationalistische klassepolitiek, zich organiserend uitend in de arbeidersraden kan in Europa een revolutionaire dreiging ontstaan, die de bourgeoisie zo zeer onder druk zet dat het drijven naar oorlog eerder belemmerd wordt. Niet het dubbelzinnige, huichelachtige pacifisme, niet de oorlog naar de proletariese revolutie is het systeem waardoor de arbeidersklasse imperialisme en fascisme kan overwinnen. Een zelfstandige proletariese wereldpolitiek moet elk volgen van de volkenbond afwijzen. Hij moet ook stelling nemen tegen opvattingen als van den paradoxalen voerzigen politicus, tens militair strateeg bij de gratie van eigen benoering, de Kadt, die een speculatieve "anti-fascistische" politiek voorstaat, die in zijn kenselwenties de grootste gevaren voor het proletariaat en zijn be-

weging inhouden. De Kadt wil "preventieve oorlog(en)". Hij wil dat "Hitler" en "Stalin" elkaar afmaken als voorwaarde voor de bevrijding van het proletariaat van fascistiese en bolsjewistische overheersing. Hij wil dat "West-Europa" op een bepaald moment in deze strijd ingrijpt. Dergelijke uiterst gevaarlijke, met een zekere flair voorgedragen speculatieve beschouwingen dienen zo scherp mogelijk bestreden te worden. Niemand kan het resultaat van "preventieve oorlogen" vooraf berekenen. Niemand kan berekenen wie afgemaakt of vernietigd zou worden in zulk een strijd. Dit dient tantes militarisme quoeteerd op de oppervlaktigste wijze met de ernststigste dingen. Wij zeggen niet dat revolutionaire oorlogen niet zullen voorkomen of nodig zullen zijn. De Kadt's methode is echter niet de revolutionaire oorlog, doch de vervanging van de proletariese revolutie door de oorlog, met allerlei speculatieve grootheden als basis. In wezen gaat zij uit van de impotentie van het Europese proletariaat om voor eigen Klasse-doelinden op te treden. Evenals elk opportunisme is de methode de Kadt van proletariese standpunt een vlucht in het defaitisme. Een revolutionaire politiek dient echter als grondslag te hebben minstens het geloof in de overwinningsmogelijkheid van de arbeidersklasse tegen de barbaarse strekkingen van het ondergaande kapitalisme. Elke andere politiek betekent onderwerping aan het kapitaal, dus vergroting van het oorlogsgevaar. De bourgeoisie heeft de oorlog nodig om te trachten de tegenstellingen, waarin het kapitalisme geraakt is, op te lossen. Het is revolutionaire plicht alles te doen opdat het proletariaat geen dupe van dit streven wordt. Daarom is het uitspreken wat is, daarom is de scherpste proletariese kritiek t.a.v. de wereld-ontwikkeling tans een eis van revolutionaire politiek.

Een zelfstandige klassepolitiek van het proletariaat, gebaseerd op de arbeidersraden is de enige oplossing die de kapitalistische methode van de imperialistische oorlog vervangt door de proletariese revolutie. Elk proletariese verzet moet tans gaan in de richting van de machtsverovering van het proletariaat. Alle macht aan de arbeidersraden moet tans als urgente politieke leuze op de voorgrond worden gesteld. Hoe sterker de druk van de arbeidersklasse in deze richting wordt, desto groter is de kans dat de proletariese revolutie zich sneller zal ontwikkelen dan het drijven naar imperialistische oorlogen. Alleen zo, alleen door deze proletariese machtsvorming, zal de mensheid van de nachtmerrie van de dreigende Europese oorlog verlost kunnen worden. Alleen door zulk een revolutionaire klassepolitiek, die alle bewegingen der arbeiders benut en tracht te drijven in deze richting, zal zich de ontwikkeling in dit tijdvan kunnen bewegen naar het proletariese kommunisme.

Tegen oorlogen en godsvrede: proletariese Raden-dictatuur!

(afgesl. 13. XI. 35)

HERENDEENDEHERENDEENDE
HERENDEENDE
0

Wij moesten terwille van de plaatsing van bovenstaand buitenlands overzicht de voortzetting van onze artikelenreeks onderbreken. In het volgende nr. van "De Arbeidersraad" zal de publicatie worden voortgezet.

B3

A3

B4

A4

B5

- 10 -

V a n o n d e r e n o p !

In het vorige nr. van "De Arbeidersraad" publiceerden wij onze stellingname t.o.v. het "demonstratief congres" door de S.A.A. te Amsterdam bijeengeroepen. Naar aanleiding van dit congres nu enige opmerkingen.

Bij de aanvang werd n i e t meegedeeld welke groepen en organisaties waren uitgenodigd en op welke wijze door de onderscheiden groepen was gereageerd. Ging het de bezoekers niet aan hoe het congres georganiseerd was?

De kommissie noot ontbrak daardoor niet. Enige J.V.A.'ers toonden zich verontwaardigd dat hun organisatie niet was uitgenodigd. In antwoord heeft toen de secr. der S.A.A. maar meegedeeld dat de J.V.A. wel was uitgenodigd maar afgewezen had.

V a n o n d e r n o p !

Gezonderling was in dit verband ook het volgende: op de bespreking van de ingekomen antwoorden waren zeven man aanwezig. Toen het antwoord van "De Arbeidersraad" aan de orde kwam stelde een ex G.I.C. lid, dat officieel ons antwoord niet ken kennen, voor, dit niet voor te lezen: het was te lang!

V a n o n d e r n o p ! En van politiek oordeel gesproken!

Noch vóór noch óp het congres was discussie over de resolutie toegestaan. Als men niet van te voren de resolutie zonder meer aanvaardde, dan had men zich er buiten te houden.

V a n o n d e r n o p !

Tenslotte nog dit: Een door "afgevaardigden" (?) inelkaar getimmerd "comité" werd na de pauze aan de bezoekers voorgelegd. De "discussie", gaande b.v. over de vraag of het manifest ook nog ruimte voor vergaderings-advertenties zou worden opengelaten, werd, in opdracht van genoemd "comité" beantwoord door den heer Win Jong. Hoe onbenullig deze discussie overigens ook was, ze toonde met een typies voorbeeld aan, hoe vele prae-fascistische methoden en denkbeelden reeds bij een aantal van deze lieden gevorderd zijn, -

Immers een van de discussianten sprak over het amsterdamsche colportageverbod. De heer Win Jong, die reeds eerder als nazi-knecht bij de v.d. Lubbe zaak was opgetreden (hij was een van de heftigste verdedigers van de lezing Gbring) vond het nu nodig zijn bescherming uit te strekken tot de lussertbende. Terwijl elke amsterdamsche arbeider weet dat het colportageverbod resultaat is van de herhaalde lussertprovocaties in de amsterdamsche arbeiderswijken, voelde de heer Win Jong er blijkbaar voor met V. en V. in een schuitje te varen. Dit heerschap zei immers, sprekende over het colportage verbod: "Ja, het is erg genoeg dat de colportage door het provocatories optreden van de kommunisten en de r.s.a.p. eren is verboden" (!!!!!) Dus niet de lussertbende provoceerde naar de arbeiders!

In terminologie anders, in wezen hetzelfde als de demagogie van "de joods-marxistische straatreureur" van lussert's V. en V.
Resumerend: "De Arbeidersraad" wenst zichzelf geluk, niet met deze "van ondernem op" lieden en met deze nazi-knecht aan een n tafel te hebben gezeten.

Handschrift: We verzochten de redactie van "De Arbeider" om plaatsing van ons antwoord aan de S.A.A. Het spreekt haast van zelf dat dit geweigerd werd. De redactie is immers bijzonder gesteld op discussie! Voor haar weigering gebruikte zij het smoesje dat wij zouden optreden voor de democratie (o.a.). Een bewuste vervalsing van ons standpunt.

V a n o n d e r n o p !

*****
*****

0

A4